

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277669872/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Han sank tilbage med lukkede Øjne, med et Smil om sin Mund. Og jeg, som næsten aldrig havde set Eberhard smile, jeg gruede mer for dette Smil end for hans rystende, iskolde Hænder, hans blånende Kinder, hans Øjne, der stirrede afgrundshult under de strittende Bryn, hans vilde og stammende Stemme.

Jeg besvor ham om, at han var syg, jeg tryglede om, at jeg måtte hente en Læge. Men han rystede på Hovedet med hint høje og kolde Smil:

„En Læge? Nu kommer snart den eneste Læge til mig. Fusk ham ikke i hans Kunst! Han kan læge selv mit Sår, selv min Synds Vunde!“

Og jeg måtte tåreblandet og angstrystende, men lydig som altid krybe i min Seng. Jeg vilde holde mig vågen, men de sidste Ugers gennemvågede Nætter, deres vilde Anspændelse nu sidst for Examenbordet, overvældede mig, og jeg faldt i Søvn.

Og Sommerferien gik hen, og Eberhard lå dér, bestandig den samme, blå og gusten og kold, men syngende sine Salmer og bedende sine Bønner med høj og rungende Røst, som jeg ikke begreb, kunde komme fra det stadigt mer synkende Bryst.

Han var at se til som et Gigantskelet, med de vældige Knokler brydende ud af Kødets, med Pandeskallen faldende over de luende Øjenhuler og Iskulde strømrende fra sit Leje midt i Sommerdagens Glød på Tagkammerets Tegl.

Men ingen Læge måtte hentes, han tog ingen Mad til sig, ja han syntes end ikke at huske mig. Han sang kua og bad. Han steg og sank og steg igen som i Strid med en usynlig, en endnu stærkere Kæmpe, i den sidste, den hårdeste Jakobskamp. Og bestandig råbte han, ind mellem sine Salmer:

„Herre, Herre, husk at har jeg forbandet dig én Gang, så har jeg velsignet dig titusinde!“ og han sang igen.

Og jeg sad ubevægelig, med mit Hoved mod den solhede Vindueskarm, blundende med Solens røde Skær i mine Øjne, stirrende ned i den tomme Skolegård, hentende, som vanligt, lidt Mad fra Portnerkoneen og den Smule Mælk, Eberhard levede af — admattet af Angst